

(poleti jo prerasejo druge vrste in se jo najlažje opazi pri podrobnem fitocenološkem popisovanju) bolj ali manj prezrta, so v prisojnem, slovenskem delu Karavank pričakovana še nova nahajališča. Po dosedanjem vedenju je torej pirenejska vijolica v Sloveniji razširjena v dinarskem, submediteranskem in alpskem fitogeografskem območju (Julijske Alpe in Karavanke). Mogoča so tudi njena nahajališča v Kamniško-Savinjskih Alpah in v zahodnem delu predalpskega fitogeografskega območja.

Literatura

- DAKSKOBLER, I., 2011: Novosti v flori zahodne Slovenije (Primorska). Hladnikia (Ljubljana) 27: 3–25.
- FISCHER M. A., W. ADLER & K. OSWALD, 2008: Exkursionsflora von Österreich, Liechtenstein und Südtirol. Land Oberösterreich, Biologiezentrum der OÖ Landesmuseen, Linz. 1391 pp.
- HARTL, H., G. KNIELY, G. H. LEUTE, H. NIKLFELD & M. PERKO, 1992: Verbreitungsatlas der Farnund Blütenpflanzen Kärntens. Naturwissenschaftlicher Verein für Kärnten, Klagenfurt. 451 pp.
- SELIŠKAR, T., B. VREŠ & A. SELIŠKAR, 2003: FloVegSi 2.0. Računalniški program za urejanje in analizo bioloških podatkov. Biološki inštitut ZRC SAZU, Ljubljana.

IGOR DAKSKOBLER, BRANE ANDERLE,
IVAN VEBER & BRANKO ZUPAN

Verbascum phoeniceum L.

Novo subsponsantano nahajališče v Julijskih Alpah, novost za floro Gorenjske New subsponspontaneous locality in the Julian Alps, novelty of the flora of Gorenjska

9650/3 (UTM 33TVM23) Slovenija: Gorenjska, Julijske Alpe, Bohinjska Bela, nakladalna rampa na železniški postaji, ruderalno travišče, 490 m n. m. Leg. & det. I. Dakskobler, 8. 6. 2012, LJS in avtorjeve fotografije.

Vijolični lučnik (*Verbascum phoeniceum*) je jugovzhodnoevropska-zahodnoazijska vrsta, značilnica suhih travišč iz reda *Festucetalia valesiacea*. V Alpah je razmeroma redka, razširjena predvsem v južnih pokrajinah in deloma na njihovem severovzhodnem robu (AESCHIMANN & al. 2004: 188). V Sloveniji je najbolj pogosta na Krasu, precej nahajališč je v Prekmurju, posamična so tudi drugod (JOGAN & al. 2001: 398, BAKAN 2006: 163, WRABER 2007: 549). V Julijskih Alpah je redkost. POLDINI (2002: 511) objavlja podatek za osnovno polje 9546 (zahodno prigorje). V slovenskem delu tega gorovja je znano nahajališče na travnikih ob Soči pri Idrskem (v bližini Kobaridu), kjer jo je 29. 5. 1935 našel C. Zirnich (MEZZENA 1986: 435). Travnike ob Soči pri Idrskem smo fitocenološko preučevali pred nekaj leti, vendar vijoličnega lučnika nismo nikjer opazili. Tudi v Karavankah ni znanih nahajališč

(HARTL & al. 1992). Na Bohinjski Beli smo cvetoči vijolični lučnik zagledali z vlaka (7. 6. 2012), rastišče pa fitocenološko popisali naslednji dan. Vrstna sestava ruderalnega travišča na plitvi rendzini, ki prekriva nasut gramoz, je naslednja (ocena obilnosti po BRAUN-BLANQUET 1964, vrste navajamo po abecednem redu): *Achillea millefolium* 1, *Acinos arvensis* +, *Agrostis stolonifera* +, *Ajuga genevensis* +, *Cerastium glomeratum* 2, *Cichorium intybus* +, *Coronilla varia* 1, *Dactylis glomerata* s.str. +, *Daucus carota* +, *Echium vulgare* 1, *Koeleria pyramidata* +, *Linaria vulgaris* +, *Lotus corniculatus* 1, *Medicago falcata* 3, *Medicago lupulina* 1, *Petrorhagia saxifraga* +, *Plantago lanceolata* +, *P. major* +, *P. media* 1, *Poa pratensis* +, *Ranunculus bulbosus* 1, *Salvia pratensis* +, *Sanguisorba muricata* +, *Sedum sexangulare* 1, *Silene vulgaris* subsp. *vulgaris* +, *Taraxacum officinale* +, *Trifolium repens* +, *Verbascum phoeniceum* + (dve cvetoči rastlini) in *Viola arvensis* +. Nedvomno gre za drugotno rastišče in je vijolični lučnik na Bohinjsko Belo prišel s travno mešanico, krmo za konje (senom) ali kako drugače. Železniška postaja je namreč bila v preteklosti pomembna tudi zaradi bližnje vojašnice. Na podoben način, prinesen s travno mešanico, drugotno uspeva tudi ponekod v Avstriji (FISCHER & al. 2009: 734).

Literatura

- AESCHIMANN, D., K. LAUBER, D. M. MOSER & J.-P. THEURILLAT, 2004: Flora alpina. Bd. 2: *Gentianaceae–Orchidaceae*. Haupt Verlag, Bern, Stuttgart, Wien. 1188 pp.
- BAKAN, B., 2006: Slikovni pregled višjih rastlin Prekmurja. Prispevek k poznavanju flore Prekmurja. Razvojni center Lendava. 245 pp.
- BRAUN-BLANQUET, J., 1964: Pflanzensoziologie. Grundzüge der Vegetationskunde. 3. Auflage. Springer, Wien – New York. 865 pp.
- FISCHER M. A., W. ADLER & K. OSWALD, 2008: Exkursionsflora von Österreich, Liechtenstein und Südtirol. Land Oberösterreich, Biologiezentrum der OÖ Landesmuseen, Linz. 1391 pp.
- HARTL, H., G. KNIELY, G. H. LEUTE, H. NIKLFELD & M. PERKO, 1992: Verbreitungsatlas der Farnund Blütenpflanzen Kärntens. Naturwissenschaftlicher Verein für Kärnten, Klagenfurt. 451 pp.
- JOGAN, N., T. BAČIČ, B. FRAJMAN, I. LESKOVAR, D. NAGLIČ, A. PODOBNIK, B. ROZMAN, S. STRGULC - KRAJŠEK & B. TRČAK, 2001: Gradivo za Atlas flore Slovenije. Center za kartografijo favne in flore, Miklavž na Dravskem polju. 443 pp.
- MEZZENA, R., 1986: L'erbario di Carlo Zirnich (ZIRI). Atti Mus. civ. Stor. nat. Trieste 38 (1): 1–519.
- POLDINI, L. (s sodelovanjem G. Oriolo & M. Vidali), 2002: Nuovo Atlante corologico delle piante vascolari nel Friuli Venezia Giulia. Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia, Azienda Parchi e Foreste Regionali & Università degli Studi di Trieste, Dipartimento di Biologia, Udine. 529 pp.
- WRABER, T., 2007: *Scrophulariaceae* – črnobinovke. In: A. Martinčič (ed.): Mala flora Slovenije. Ključ za določanje praprotnic in semenk. Tehniška založba Slovenije, Ljubljana. pp. 546–572.